



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 05.12.2025 č. j. MV-195725-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zastavil řízení o poslední žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o azylu“), z důvodu, že se jedná o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve v žalobě poukázal na to, že ačkoli v žádosti uvedl nové skutečnosti, přesto byla jeho žádost zamítnuta. Pro jeho dceru i družku bude jeho vyhoštění znamenat velkou psychickou újmu, neboť nebude moci sdílet své otcovské povinnosti. Pro družku bude těžké opustit její domov. V dalším podání uvedl, že se nachází ve vyhošťovací vazbě ve Věznici Praha Ruzyně a po rozhodnutí obvodního soudu se zhoršil zdravotní stav otce i matky. Družka situaci nezvládá psychicky ani finančně. Družka je občankou ČR. Po propuštění z výkonu trestu dne 1. 1. 2026 obnovoval kontakt s dcerou, která je také zklamaná, že je nyní ve vyhošťovací vazbě. Kromě uvedených důvodů má navíc obavy o svůj život při návratu do Uzbekistánu, protože má problémy s tou rodinou. Při propuštění z vazby nemá v úmyslu se schovávat, má kde bydlet a chce pracovat. V podstatě žádá o to, aby získal na nějaký čas pozastavením jeho vyhoštění, aby mohl co nejrychleji vyřešit své problémy a problémy družky, a vysvětlit dceři, že musí opustit ČR a koupit letenku na svoje náklady a oznámit PČR a MVČR, že v nějaký den odlétá se svojí družkou.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Aktuální žádost jmenovaného o mezinárodní ochranu v ČR podaná 01. 12. 2025 je již čtvrtá v pořadí. Za novou skutečnost žalobce v žádosti uvádí, že letos zjistil, že rodina, s níž má problém, kontaktovala jeho rodinu s tím, že vědí, že bude vrácen do země původu. Žalovaný zrekapituloval průběh a důvody předchozích žádostí a konstatoval, že z opisu rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl na území ČR opakovaně odsouzen, naposledy k trestu odnětí svobody v délce 250 dnů za zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb., který mu byl uložen rozsudkem OS pro Prahu 9, sp. zn. 50 T 90/2024. V minulosti byl odsouzen ještě ve 3 případech, a to rozsudkem MS v Praze, sp. zn. 4 T 5/2015 ze dne 14. 9. 2015 k trestu odnětí svobody na 5 let pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zák. č. 40/2009 Sb. Dále rozsudkem OS pro Prahu 2, sp. zn. 2 T 77/2016 ze dne 10. 11. 2016 pro spáchání přečinů krádeže dle § 205 odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb. a výtržnictví dle § 358 odst. 1 téhož zákona. Vzhledem k rozsudku MS Praha, sp. zn. 4 T 5/2015 bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu a rozsudkem OS pro Prahu 8, sp. zn. 2 T 12/2025 ze dne 29. 4. 2025 k trestu odnětí svobody na 10 měsíců a k trestu vyhoštění na 5 let pro spáchání trestných činů omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 téhož zákona a týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1 téhož zákona. Zdůraznil, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal 01. 12. 2025, je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a následně dospěl k závěru, že jmenovaný neuvedl žádné nové skutečnosti, nedoložil žádnou podstatnou změnu v jeho případě a ani správní orgán neshledal, že by v případě jmenovaného vznikly nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v zemi původu. Správní orgán žalobci doporučil, pokud hodlá i nadále pobývat na území ČR, aby svůj pobyt legalizoval na území dle zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán na tomto místě poznamenává, že z Cizineckého informačního systému bylo k výše uvedenému zjištěno, že v minulosti disponoval v ČR opakovaně dlouhodobým

pobytem za různými účely (ostatní, strpění), poslední žádosti ze dne 30. 4. 2015, č.j. OAM-11816/DP-2015, o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění byla pravomocně zastavena usnesením dne 05. 5. 2017. Jmenovaný pouze zopakoval některé z důvodů uváděných již v předchozích žádostech, tedy že má v ČR nezletilou dceru a také přítelkyni, s níž by chtěl uzavřít manželství a že má obavy z návratu do země původu. Za novou skutečnost považuje informaci, kterou letos zjistil, že rodina, s níž má problém, kontaktovala jeho rodinu s tím, že vědí, že bude vrácen do země původu. K tomuto správní orgán uvedl, že se nejedná o novou skutečnost, ale o doplnění a rozvíjení již uvedeného azylového příběhu, který již správnímu orgánu opakovaně uvedl v minulých žádostech. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek NSS, č.j. 9 Azs 5/2009 ze dne 11. 6. 2009; rozsudek NSS, č.j. 3 Azs 323/2017 ze dne 22. 1. 2018 a dále na rozsudek NSS, č.j. 5 Azs 250/2020 ze dne 3. 6. 2021, ze kterého vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví zcela nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatit vlastní vinou během předchozího řízení. Správní orgán dospěl k závěru, že tento závěr platí i v případě další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

4. K námitce žalobce, že v případě jeho vyhoštění do Uzbekistánu bude jeho družka a nezletilá dcera čelit psychické újmě správní orgán uvedl, že se s tímto tvrzením jmenovaného neztotožňuje s ohledem na opis RT, ze kterého vyplývá, že byl na území ČR opakovaně pravomocně odsouzen, mimo jiné, za zanedbání povinné výživy (trest v délce 250 dnů) a za omezování osobní svobody a týrání osoby žijící ve společné domácnosti (trest v délce 10 měsíců).
5. Správní orgán v této souvislosti připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zák. č. 325/1999 Sb. je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR. Pokud tedy žalobce chce v ČR žít v budoucnu, po uplynutí trestu vyhoštění, může využít některý z institutů zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.

Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Žalobce podal dne 26. 6. 2021 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, hlásí se k uzbecké národnosti a je schopen se dorozumět v českém, uzbeckém a ruském jazyce. Je vyznavačem islámu a nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce má dceru, která je státní příslušnicí ČR a žije na území se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. Uzbekistán žalobce opustil v říjnu nebo listopadu roku 2008, kdy vycestoval na základě studijního víza. O mezinárodní ochranu požádal, protože byl v ČR ve výkonu trestu po dobu pěti let a obdržel rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku. Dále uvedl, že v zemi původu chodil s dívkou, se kterou plánoval svatbu, ale

jejich rodiny byly proti. Dívka otěhotněla, což je v jejich víře zakázané, otec dívky je policista a žalobci slíbil, že jej zabije. Následně se žalobce snažil vycestovat do Anglie, ale nebylo mu uděleno vízum, proto vycestoval do ČR. V ČR se popral s kamarádem a byl odsouzen.

8. Při pohovoru dne 8. 7. 2021 sdělil, že přicestoval na studijní vízum, následně měl přechodný pobyt, o který ale přišel, bylo s ním vedeno řízení o vyhoštění. Byl trestně stíhán a odsouzen k trestu pět let odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví. Vzhledem k tomu, že neměl jinou možnost, jak si legalizovat pobyt, požádal o azyl. V zemi původu měl potíže s otcem své přítelkyně, který byl policista. Přítelkyně otěhotněla a její otec žalobci slíbil, že ho zabije. Přítelkyně otěhotněla na konci roku 2006, v roce 2007 otec dívky žalobci vyhrožoval a v roce 2008 žalobce vycestoval do ČR. Má za to, že jeho ohrožení z let 2006 - 2008 přetrvává. Uvedl, že na policii se neobrátil.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2021, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-2021, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu. Toto rozhodnutí o první žádosti bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze, který rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 12. 10. 2022, č. j. 20 Az 75/2021-30, a konstatoval, že žalovaný pochybil, když si za účelem řádného posouzení věci neopatřil dostatečné podklady o zemi původu řádně reflektující azylový příběh žalobce, zejména otázku poskytování ochrany jednotlivcům ze strany státních orgánů před jinými soukromými osobami, jež jsou původci pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, zvláště pokud se jedná o příslušníky policie, a přesto v napadeném rozhodnutí odkázal žalobce bez dalšího na využití prostředků vnitrostátní ochrany v zemi původu. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 1. 2023, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021, žalobci opět neudělil mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu. Městský soud v Praze žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 13 Az 3/2023-29. Zdejší soud v rozsudku konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce rezignoval na jakékoliv kroky vedoucí k získání pomoci v domovském státě, tak není možné se domnívat, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Ze zpráv o zemi původu žalobce je zřejmé, že v případě nečinnosti policie je proti jejich případnému postupu možné podat stížnost. Zejména po reformách v rámci uzbecké policie je tato schopná přijmout opatření. Dále může zakročit úřad Ombudsmana, avšak jsou případy, kdy je ochrana neefektivní, a to zejména, když je potřeba chránit zájem státu. Také je možné podat stížnost na policii v kanceláři prokuratury, která má na starost monitoring legitimacy činnosti policejních úředníků. V Uzbekistánu rovněž existují prostředky ochrany, které jsou dostatečně účinné, aby byla žalobci poskytnuta ochrana v zemi původu. Bylo tedy namístě, aby žalobce nejprve využil prostředky vnitrostátní ochrany, které mu jeho domovský stát nabízí. Žalovaný se touto problematikou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 6 a 7, městský soud na jeho závěry v detailech odkázal.
10. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), pak usnesením ze dne 26. 3. 2024, č. j. 1 Azs 16/2024-23, odmítl kasační stížnost pro nepřipustnost, přičemž konstatoval, že *žalobce rezignoval na jakékoliv kroky vedoucí k získání pomoci v domovském státě, nic ani nenasvědčuje tomu, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Na tom nemění nic ani skutečnost, že otec bývalé přítelkyně je policistou - to samo o sobě není pro posouzení existence systémových záruk ochrany v zemi původu rozhodující. K tvrzené obavě z návratu do země původu konstatoval Nejvyšší*

správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, ve které se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení mezinárodní ochrany. V rozsudku ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-45, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno lada odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu v nyní souzené věci však není. Městský soud v Praze vhodně poukázal na skutečnost, že přítelkyně stěžovatele otěhotněla již v roce 2006, vyhrožování ze strany jejího otce mělo proběhnout v roce 2007, avšak stěžovatel opustil zemi až na konci roku 2008, kdy vycestoval na základě studijního víza. Městský soud v Praze v této souvislosti zcela vhodně odkázal též na rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ve kterém NSS vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu“. Otázkou legalizace pobytu se NSS ve své judikatuře zabýval opakovaně; např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V tomto ohledu lze souhlasit s hodnocením městského soudu, že podání žádosti o azyl je účelové. Ostatně sám stěžovatel uvedl, že v ČR byl trestně stíhán a odsouzen k trestu pět let odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví. Vzhledem k tomu, že neměl jinou možnost, jak si legalizovat pobyt, požádal o azyl. Tuto žádost podal až v situaci, kdy neměl pobytové oprávnění a byl přímo ohrožen správním vyhoštěním, a to vše přibližně až po 13 letech pobytu na území ČR. Na tyto skutečnosti odkázal již městský soud (např. body 10, 11 a 20 napadeného rozsudku) a ani stěžovatel je v podané kasační stížnosti nijak nespороval. Usnesení nabylo právní moci dne 26. 3. 2024.

11. Dne 26. 5. 2024 podal žalobce druhou – tedy opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 3. 6. 2024 poskytl údaje k podané opakované žádosti, sdělil že vyznává islám a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní. V ČR má dceru, státní příslušnost ČR, ta žije spolu se svou matkou. Do ČR přicestoval v listopadu 2008 letecky přes Petrohrad, měl zde studentské vízum. Od této doby se nachází na území ČR. Mimo uvedené studentské vízum neměl v minulosti žádné jiné pobyty či udělená víza. Má astma, jinak se cítí zdravý a nevyžaduje žádnou zvláštní zdravotní péči. V ČR byl trestně stíhán a odsouzen k pěti letům odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví, trest byl vykonán mezi lety 2016 a 2021. K důvodům své žádosti uvedl, že v Uzbekistánu potkal slečnu, měli spolu styk před svatbou, což je zakázané. Otec dotyčné byl policista, když se o vztahu dozvěděl, řekl, že žalobce dostane do vězení nebo zabije. K tomuto došlo cca v roce 2007. Dalším důvodem je, že nebyl přítomen při sčítání lidu v Uzbekistánu, na základě čehož byl z evidence lidu vyškrtnut. V ČR má dceru, platí výživné 4 500 Kč měsíčně, chtěl by se podílet na její výchově. Tyto skutečnosti uváděl již dříve, kromě výchovy dcery, do jejího rodného listu byl zapsán až po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Otec dívky stále žije, žalobci i po 17 letech hrozí riziko, dívka měla velkou rodinu, kterou pošpinil.
12. Řízení o druhé žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu usnesením ze dne 1. 7. 2024, č.j. OAM-710/BA-BA07-ZA21-2024, neboť opakovaná žádost byla posouzena

jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu, že se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán ji posoudil jako nepřipustnou dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, když žadatel neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v přechozím pravomocně ukončeném řízení a svědčily by o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování dle § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Správní řízení o druhé žádosti bylo ukončeno dne 6. 11. 2024, kdy nabylo právní moci usnesení NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 4 Azs 180/2024-4, o odmítnutí kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 19 Az 21/2024-18, o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

13. Potřetí podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 11. 2025 a řízení o ní bylo zastaveno dle § 11a odst. 3 zákona o azylu usnesením ze dne 24. 11. 2025, č.j. MV-187098-3/OAM-2025.
14. Čtvrtou – tedy další opakovanou žádost – podal žalobce ihned poté dne 1. 12. 2025, a to z důvodu vážné obavy o jeho život, z důvodu výchovy a péče o jeho nezletilou dceru a soužití s družkou. Podle něj jako novou skutečnost uvedl, že rodina v Uzbekistánu, s níž má velký problém, kontaktovala jeho rodinu v Uzbekistánu a oznámili jim, že vědí o jeho návratu a hovořili o pomstě. Již v první žádosti uváděl, že ta rodina jsou pracovníci policejního orgánu a jsou i součástí podsvětí, a bude tak pronásledován zároveň i místním podsvětím. Hrozí mu, že bude nejen ponížen, ale i zavražděn. Jeho rodina je na tom po výhrůžkách hodně psychicky špatně. Rád by žil v ČR, podílel se na výchově své dcery a žil po boku své družky, nastávající manželky.
15. Žalovaný při rozhodnutí vyšel z rozhodnutí o předchozích žádostech, z evidenční karty žadatele, opisu z evidence rejstříku trestů žalobce, a žádost nyní napadeným rozhodnutím zamítl. Dospěl totiž k závěru, že žadatel neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování či že by mu hrozila vážná újma. Žadatel pouze zopakoval některé z dříve uváděných důvodů, přičemž sám výslovně uvedl, že o rodině v Uzbekistánu, se kterou má problém, hovořil již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Novou skutečností není ani jeho tvrzení, že zjistil, že tato rodina ví o tom, že bude do Uzbekistánu vrácen. Jde totiž o pouhé rozvíjení a doplňování azylového příběhu, který již jmenovaný uváděl a správní orgán posuzoval. Žalovaný posoudil i politickou a bezpečnostní situaci a stav dodržování lidských práv v Uzbekistánu a dospěl k závěru, že od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, k žádné změně, která by ve vztahu k jmenovanému mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neshledal. Neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, aby mohl další opakovanou žádost posoudit dle § 11a odst. 4 jako přípustnou.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl.

46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

17. Soud ve věci nařídil jednání na den 9. 4. 2026, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. Jednání soud z důvodu umístění žalobce ve vyhošťovací vazbě ve Vazební věznici Praha Ruzyně provedl formou videokonference. K jednání se dostavil žalovaný. Na jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích.
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
20. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).*
21. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu *[p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a [pozn. soudu: v případě citace § 14a jde o zjevný legislativní překlep, neboť doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny upravuje § 14b], ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*
22. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
23. Soud předně uvádí, že stručnou žalobu žalobce shledal projednatelnou, neboť obsahuje, byť z části obecné, ale zcela zřejmé námitky. Takto vznesené žalobní body pak žalobce ještě rozvedl v dalším podání. Nicméně soud uvádí, že míře obecnosti uplatněných námitk odpovídá i míra obecnosti jejich přezkoumání soudem.
24. V případě přezkumu usnesení o zastavení řízení o další opakované žádosti správní soud zkoumá pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení, nikoliv samotné důvody podání žádosti [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, a ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Azs 185/2017-38]. Jinak řečeno zkoumá, zda se lze důvodně domnívat, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné

újmy s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností týkajících se možného pronásledování (§ 12) nebo hrozby vážné újmy (§ 14a), a dále, zda žadatel v době podání další opakované žádosti již splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny.

25. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS k problematice opakovaných žádostí, kterou lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, „*[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ (viz právní větu k rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, podtržení doplnil zdejší soud).
26. Postup podle § 11a odst. 3 zákona o azylu se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek), a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v již popsáném „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení. (CHMELÍČKOVÁ, N., VOTOČKOVÁ, V. Zákon o azylu. Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-2-4]. ASPI_ID KO325_p11999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X, § 11a). 22.
27. Jak plyne ze shrnutí obsahu správního spisu výše, předchozí žádosti posuzovaly jak žalovaný, tak soudy opakovaně, přičemž žalobce nebyl dosud úspěšný.
28. Soud shledal, že žalovaný výše uvedené podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí o aktuální žádosti o mezinárodní ochranu shrnul obsah a průběh předchozích řízení o žádostech žalobce a provedl srovnání s jeho tvrzeními, které v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany učinil s tvrzením uvedenými v další opakované žádosti. Důvodem pro podání jeho v pořadí již čtvrté žádosti bylo tvrzení, že má v republice dceru a družku, a rodina v Uzbekistánu, s níž má velký problém, kontaktovala jeho rodinu v Uzbekistánu a oznámila jí, že vědí o jeho návratu, a hovořili o pomstě. Vzhledem k tomu, že žalobce již v předchozích žádostech tvrdil svou obavu z této rodiny, a žalovaný i správní soudy se těmito žalobcovými obavami již podrobně zabývaly, žalovaný zcela správně dospěl k závěru, že tento tvrzený důvod nepředstavuje žádnou podstatnou změnu okolností a žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy dle zákona o azylu, a že se tak jedná pouhé rozvíjení a doplňování azylového příběhu. Stejně tak je patrné, že žalobce již v řízení o první žádosti namítal i to, že má v ČR dceru (narozenou roku 2015), která žije s matkou. Toto obecné

tvrzení, že by se nyní chtěl podílet na její výchově, azylově relevantní skutečnost není. Přičemž azylově relevantní skutečností není ani tvrzení žalobce, že má v ČR družku, se kterou plánuje založit rodinu, neboť i toto tvrzení již uplatnil ve třetí žádosti a žalovaný se s ním řádně vypořádal.

29. Soud se tedy ztotožnil se názorem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by vytvářely takovou situaci, ve které by se zásadním způsobem změnilo postavení žalobce oproti předchozímu stavu, který již byl zkoumán v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany.
30. Žalovaný zároveň posoudil, zda v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce ke změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný přitom poukázal na to, že mezi podáním třetí žádosti a projednávání v pořadí čtvrté žádosti byl minimální časový odstup, který činil jeden týden. Dle zjištění soudu se sice jednalo o 11 dnů, přesto soud akceptuje, že z důvodu takto krátké doby si žalovaný nemohl opatřit nové, aktuálnější informace o situaci v Uzbekistánu a vycházel z informací, které jsou běžně dostupné ve veřejných sdělovacích prostředcích. Konkrétně vycházel také z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 3. 2025 Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze které vycházel i v rámci řízení o předchozí třetí žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 19. 11. 2025. Žalovaný na základě uvedeného konstatoval, že v Uzbekistánu nedošlo k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnosti či politické situace, která by mohla mít vliv na odlišné posouzení jeho žádosti. Je přitom primárně na žadateli, aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností u žadatele nebo v zemi jeho původu. Břemeno tvrzení tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63).
31. Nad rámec nezbytně nutného soud též dodává, že žalobce nesplňoval ani podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 13, § 14b), neboť takové rozhodnutí by vyžadovalo přítomnost jeho rodinného příslušníka, kterému byl v ČR udělen buďto azyl anebo doplňková ochrana, přičemž žalobce ani netvrdí, že by se takový jeho rodinný příslušník v ČR nacházel.

Závěr a náklady řízení

32. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu].

Praha 9. dubna 2026

JUDr. Jitka Hroudová, v. r.
samosoudkyně